

# BAMBUSOVÁ ŘÍŠE

POTOPA



ERIN HUNTEROVÁ

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

bambook

bamb**oo**k

*Se zvláštním poděkováním Rosie Bestové.*

*Pro ZhongJianto, Xu Wei a Wolfffeather,  
za všechnu vaši pomoc a za to, že jste byly tak milé a přívětivé hostitelky.  
A pro velké holky, co lezou na stromy.*

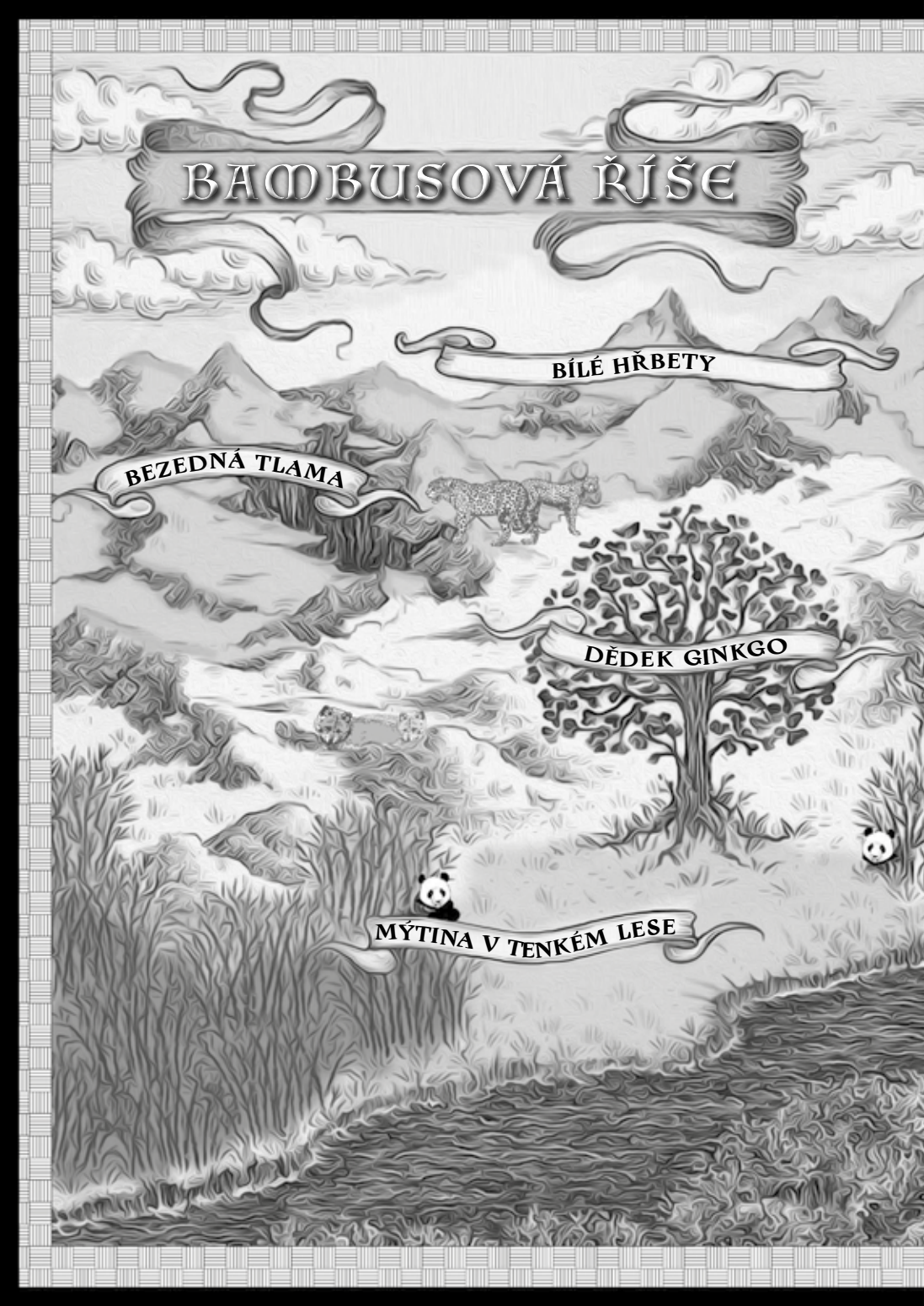
*Zvláštní poděkování CCPPG za inspiraci a kreativitu a za to,  
že umožnilo Erin Hunterové přivést Bambusovou říši na svět.*



BAMBUSOVÁ  
ŘÍŠE  
POTOPA

ERIN HUNTEROVÁ

# BAMBUSOVÁ ŘÍŠE



BÍLÉ HŘBETY

BEZEDNÁ TLAMA

DĚDEK GINKGO

MÝTINA V TENKÉM LESE







## ÚVOD

ORCHIDEJ Z ROSTOUCÍHO STROMU nahmatala další úchyt, zapřela se drápy a vytáhla se vzhůru po kluzkém svahu. Déšť jí promáčel hustou srst až na kůži. Orchidej netoužila po ničem jiném než se pořádně oklepat, ale věděla, že nemůže. Kdyby teď uklouzla...

„Pozor!“ zaburácel Kořen. „Nad tebou!“

Orchidej rychle zvedla hlavu a zjistila, že se po úbočí hory kutálí trs vzrostlého bambusu uvolněný nekonečnou průtrží mračen. Tlusté stonky nebezpečně švihaly vzduchem, Orchidej zařvala a na poslední chvíli uskočila stranou. Bambus jí prosvítl těsně kolem ucha a měla pocit, že na ni zařval zpět. Opět začala sklouzávat dolů, ale stihla se zachytit stromu s pevnějšími kořeny. Rychle se ohlédla a sledovala, jak se bambus řítí po svahu ke Kořenovi, který se mu rychle klidil z cesty, jak se odráží od útesu a padá do rozvodněné řeky, kde ho děsivý proud okamžitě stáhl pod hladinu.

Orchidej se přitiskla ke stromu, snažila se popadnout dech a dívala se, jak její druh pomalu šplhá do svahu. Kořenova černobílá

srst se ztrácela pod nánosem bahna a listí. Déšť je oba bičoval po zádech. Vypadalo to, že se celá Bambusová říše snaží utéct před stoupající vodou. Po svahu, kde dříve rostl měkký mech a ploché balvany tam lákaly k ulehnutí a vyhřívání se na odpoledním slunci, teď tekly proudy bahna, ve kterých se brodila zvířata snažící se uniknout povodni. O kousek dál se mihla červená panda, huňatý ocas obalený bahnem. Orchidej ji sledovala, jak se zoufale snaží vyškrábat na strom. Chtěla jí pomoci, ale nemohla.

Musela chránit medvídata.

„O moc dál už jít nemůžeme,“ zafuněla, když se Kořen vyšplhal až k ní. „Cítím, že mladým už se chce na svět.“

„Najdeme nějaké bezpečné místo,“ řekl Kořen. „Tamhle vidím malou skalní římsu. Tu voda nespláchne. Už jenom kousek.“

Orchidej zachmuřeně přikývla a otočila se, aby pokračovala v cestě. Zapřela se silnými zadními nohama a natáhla se k dalšímu chytu na kluzké cestě. Doufala, že má Kořen pravdu. Veškeré jistoty zmizely. Možná, že voda odnese celou Bambusovou říši.

Teď ale nemohla dělat nic jiného než šplhat vzhůru, a tak lezla krok za krokem po zničeném svahu s očima upřenými na kamennou římsu. Už byla tak blízko, že si Orchidej představovala, jak má pod nohama pevnou zemi. Možná tam najdou úkryt, možná tam bude pevný strom nebo malý převis, pod kterým bude moci porodit medvídata beze strachu, že je spláchne déšť...

„Hej!“ zavřeštěl neznámý hlas odněkud shora. Orchidej zvedla hlavu a na okamžik ji oslepil déšť. „Hele, to jsou pandy!“ Orchidej prudce zamrkala, aby dostala vodu z očí. V rozkymácených korunách stromů se choulila promočená zvířata s dlouhými ocasy. Přibližně deset zlatých opic, nejspíš všechny, co zbyly z jejich tlupy. Zvláštní

modré tváře zkřivené hněvem shlížely dolů na Orchidej a Kořena. Pod ohrnutými pysky se jim leskly ostré zuby.

„Tohle všechno je vaše vina!“ vrískla jedna z opic do hučícího deště a ukázala dlouhým prstem na pandy. „Měli jste nás varovat!“

„Nic jsme nevěděli!“ zakřičela na ni Orchidej.

„Kde je váš Drakoprav?“ ozvala se další. Orchidej znepokojeně sledovala, jak opice začínají lézt dolů. Napřed pomalu a opatrně, ale vzápětí skákaly z kmene na kmen, jako by byly tak rozzlobené, že jim nezáleželo na tom, zda uklouznou a spadnou dolů. „Proč nám neřekl, co se stane?“

„Soumrak za to nemůže,“ zavrčel Kořen a jeho tlapy začvachtaly v bahně, když se pomalu přesunul mezi Orchidej a blížící se opice. „Velký drak mu nic neřekl.“

*To je lež, pomyslela si Orchidej zoufale. Nebo přinejmenším nevíme, jestli je to pravda.*

*Kde je Soumrak z Hlubokého lesa?*

„Něžná tlapka je mrtvá,“ zakvílela jedna z opic. Už sešplhala dolů na zem a teď tam stála a švihala ocasem. „Bystré srdce taky. Tolik nás zemřelo...“

„A jenom proto, že jste nás v tom nechali,“ zavrčela další. „To vy jste je zabili. Odteď už nikdy nebudeme věřit žádné pandě! Na ně!“

„Utíkej!“ zařval Kořen, když opice vyrazily do útoku. Orchidej se otočila a vyrazila směrem ke skalní římse. Když to stihne, když bude mít pevnou zemi pod nohama, žádné opice si na ni nepřijdou. Když to bude nutné, roztrhá je na kusy, jen co najde oporu...

Orchidej se ohlédla a polila ji hrůza – Kořen zůstal stát na místě.

„Ne!“ vykřikla, právě když na jejího druhu skočila první opice. Kořen se jí zakousl do ocasu, švihl hlavou a odhodil ji mnoho

medvědích délek daleko. Vzápětí se na něj ale sesypaly ostatní opice, vyšplhaly mu na záda, chňapaly po jeho srsti a uších, kousaly a škrábaly. Orchidej se chystala vyrazit Kořenovi na pomoc, ale v tu chvíli mu podjely tlapy. Čas jako by zpomalil, ten okamžik trval celou věčnost. Kořen, stále bojující a snažící se ze sebe setřást opice, začal padat ze svahu.

Opice z něj hbitě seskákaly, ale Kořen dál padal a už nedokázal zastavit. Se zvukem, ze kterého tuhla krev v žilách, narazil do stejné skály na kraji útesu jako předtím bambus, přepadl přes okraj a zřítíl se do rozvodněné řeky. Na hladině se na okamžik zableskla černobílá srst a vzápětí byl pryč.

Orchidej zařvala žalem, ale déšť ji přehlušil.

Téměř si přála, aby se teď opice vrhly i na ni, aby mohla alespoň pár z nich sprovodit ze světa, než sama spadne dolů, ale tlupa ztichla a začala šplhat zpět do korun stromů, a než se Orchidej nadála, byly pryč. Zůstala tam sama.

*Nejsi sama.*

Nebyla si jistá, čím hlas ji vytrhl z šoku. Možná Kořenův, možná její vlastní, možná úplně cizí. Ať už patřil komukoliv, měl pravdu – sama zůstane až ve chvíli, kdy neochrání svá mláďata. Musela se vyšplhat k té římse.

Výstup byl náročný, ale Orchidej se nezastavila. Musela se dostat nahoru – kvůli Kořenovi, kvůli medvídátům.

Když konečně nahmatala pevnou skálu a vysoukala se na římsu, byla tak vyčerpaná, že se sotva držela na roztřesených nohou. Vzápětí před sebou spatřila něco, co jí naplnilo srdce bolestnou úlevou. Byla tam jeskyně. Vypadala, že je pevná a hluboká, vedoucí do samého srdce hory. Orchidej ucítila v žilách novou sílu, rozběhla se

a očichala ústí jeskyně. Nebyla suchá – v celé Bambusové říši nebylo nic suché a možná už nikdy nebude –, ale přinejmenším chránila před bičujícím deštěm. Bude tam tepleji. Bude tam *bezpečno*.

Orchidej vkročila dovnitř a pokračovala dále, dokud tma nebyla tak hustá, že už v ní nic neviděla. Dotyk skály pod jejími tlapami byl uklidňující. Tohle bude místo, kde přivede na svět medvídata.

*Ale...*

Z hloubi jeskyně ucítila závan pachu, ze kterého se jí zježila srst. Krev. Maso. Kostí.

Tohle bylo doupě dravce.

Šero v jeskyni se náhle prohloubilo a Orchidej se prudce otočila. Venku se něco objevilo, něco většího než panda. Černá silueta zastínila téměř celý vchod do jeskyně.

Orchidej se přikrčila a vycenila zuby. Bude bránit svá mláďata bez ohledu na to, co bylo to stvoření zač. Když se její oči přizpůsobily šeru, uvědomila si, že nikdy nic takového neviděla. Bylo to velké, s obrovskými tlapami a dlouhým ocasem, ale nebylo to kulaté jako medvěd, ani to nemělo hustou srst jako leopard. Bylo to štíhlé. Z tváře pokryté černými a oranžovými pruhy zářily velké zelené oči.

Bestie vešla do jeskyně.



## KAPITOLA PRVNÍ

SOSNA SE PŘEKULILA, protáhla si nohy a zaryla drápy do měkké hlíny, než se otočila zpět na záda a pomalu otevřela oči. Spatřila jasné šedé nebe, neposkvrněné jediným mráčkem. Kromě špičky vysokého stromu na samém okraji svého zorného pole neviděla nic jiného. Připadalo jí, že má nebe téměř na dosah tlapy...

Pak jí zakručelo v břiše.

*Na pozorování oblohy bude spousta času i po první hostině,* usoudila, dlouze si zívla a znovu se přetočila na břicho. Vstala, doklusala k velkému stromu a otřela si uši o jeho hrubou kůru.

Mezi stromy řídkého lesa, který rostl na severních svazích, viděla tetu Blumu a ostatní pandy, jak vstávají z pohodlných hromad listí, seskakují z plochých balvanů a míří k tenkým bambusovým stonkům vyrážejícím z půdy mezi stromy. Sosna se oklepala a vyrazila k místu, kde předešlého večera viděla čerstvé výhonky. A opravdu – každých pár kroků si tam mohla vytrhnout ze země trs kořínků s jemnými zelenými lístky. Dávala si ale pozor, aby je neposbírala všechny.

*Hrabivé medvídě dnes, hladové medvídě zítra*, znělo oblíbené pořekadlo tety Blumy, a byla to pravda.

Sosna sevřela v tlapě hrst výhonků a pospíchala lesem na velkou mýtinu. Ostatní pandy z Tenkého lesa už byly na místě, každá usazená pod stromem v uctivé vzdálenosti od ostatních.

„Honem, Sosno,“ popohnala ji Bluma a zívla si. „Myslíš, že Velkého draka baví na tebe čekat?“

I tohle bylo její oblíbené úsloví. Sosna se pobaveně ušklíbla a usadila se pod stejný strom jako malý Šťavel a jeho matka Hyacinta. Šťavel se nenápadně sunul po břiše k hromádce kořínků před Hyacinťou, ale ta si toho všimla, natáhla tlapu a jemně ho odstrčila.

„Ještě ne, malíčký,“ řekla a Šťavel zklamaně kvíkl. Sosna s ním soucítila – bambus, který držela v tlapě, nádherně voněl, ale žádná panda nesměla jíst, dokud se neodříkalo požehnání.

Teta Bluma si podržela záda o kůru svého stromu a odkašlala si. „Velký draku,“ řekla a pozvedla tlapu, ve které držela bambusové výhonky. „Při hostině šedého světla, pandy tvé se ti poníženě klaní. Děkujeme za dar bambusu a za moudrost, kterou nám přinášíš.“

Sosna sklonila hlavu, stejně jako všechny ostatní pandy na mýtině. Malý Šťavel se uklonil tak hluboce, až čumákem narazil do země. Po chvíli uctivého ticha zvedly pandy hlavy a ze všech stran se ozvalo spokojené žvýkání. Sosna pozvedla svůj bambus k čenichu, nasála jeho čerstvou, svěží vůni a dala se do otrhávání lístků. Ty pak smotala do kuličky, než se pustila do jejich chutných zelených konečků. Hyacinta odtrhla tuhou vnější slupku svého bambusu a krmila medvídě kousky měkkého zeleného vnitřku. Šťavel je chroustal jako divý.

„Drak by mohl být o něco štědřejší,“ poznamenal jeden ze starších členů družiny s tlamou plnou bambusových třísek.

„A ty bys zase mohl být o něco vděčnější za to, co máš, Jalovče z Tenkého lesa,“ opáčila Bluma mezi sousty a střelila po něm přísným pohledem.

„Jalovec z Mělkého jezírka,“ zabručel potichu.

„Žádná mělká jezírka už nejsou, Jalovče,“ řekla Hyacinta. „Teď jsme všichni z Tenkého lesa.“

„Přesně. A jestli se ti to nelíbí, můžeš si říkat Jalovec z Hluboké vody nebo ze Zatopené země,“ uchechtla se Tráva a ohlédl se přes rameno směrem k řece. Jalovec uraženě zafuněl, obešel svůj strom, sedl si tam zády k ostatním pandám a ohryzával svůj dřevnatý stonek.

Sosna ho pozorovala se sevřeným srdcem a usoudila, že si Tráva mohla svou poznámku odpustit. Jalovec sice byl nabručený starý medvěd, ale nebylo těžké pochopit proč. Sosna si nedokázala představit, jaké to pro něj muselo být, když se jednoho dne probudil a zjistil, že jeho domov spolkla stoupající voda. Ona sama strávila celý život v Tenkém lese pod rozevlátými korunami vysokých stromů a v řídkém porostu bambusů.

„Všichni jste se zasekli v minulosti,“ odfrkla si Tráva, převalila se na záda a olízla si pysky. „Devětkrát denně děkujeme Velkému drakovi za to, že nás krmí, ale proč vlastně? Kdo z vás viděl alespoň mrak ve tvaru draka od chvíle, kdy začala potopa? Jalovec má pravdu – Drak nás opustil.“

„To jsem neřekl,“ zabručel Jalovec, aniž by se ohlédl.

Sosna se otočila na Blumu, stejně jako řada ostatních. Napůl očekávala, že Trávu okřikne, ale teta jen zavrtěla hlavou.

„Takhle to nefunguje,“ řekla klidným hlasem. „Velký drak nás nemůže opustit, protože on a Bambusová říše jsou jedno a totéž.“

Dokud tu jsou pandy a dokud tu je bambus, znamená to, že nad námi Drak bdí.“ Bluma mávla dlouhým stonkem, což byl další chod její hostiny, jako by tím byla celá záležitost vyřešená. Na chvíli se rozhostilo ticho a bylo slyšet jen žvýkání.

„Vzpomínáte si na to léto,“ začal Jabloň a zašťoural se v zubech dlouhým černým drápem, „ještě před potopou, kdy Jalovcovi vyschlo jezírko? Drakoprav nás všechny varoval a tys měl dost času si najít nějakou hlubší tuň. Pamatuješ, Jalovče?“

Jalovec si jen něco zamumlal pod vousy, ale Hyacinta se usmála. „Nebo ta záležitost s písečnými liškami,“ řekla a přistrčila Šťavelovi hrst lístků. „Starý Dub ze Skalní vyhlídky musel vyšplhat až nahoru na Bílé hřbety, aby jim předal poselství. Jen tak tak je stihl varovat před tou lavinou.“

„Nebyla to náhodou sněhová bouře?“ řekla Tráva, která už se netvářila tak zatvrzele.

„Kdepak, lavina to byla,“ zabručel Barvínek, který si zrovna škrábal záda o strom. „*Střežte se bílé vlny* – tak znělo poselství od Drakoprava. Moc dobře si to pamatuju.“

Sosna se uvelebila na zádech a snažila se vychutnat si poslední sousta své hostiny. Ze zkušenosti věděla, že jakmile se nakousne toto téma, vydrží starším pandám celé hodiny. Nedivila by se, kdyby si vyměňovaly vzpomínky na staré časy ještě během hostiny zlatého světla a možná i při hostině vzestupu slunce, která následovala po ní.

Sosna si byla jistá, že má Bluma pravdu, když říká, že nad nimi Velký drak nepřestává bdít. Skutečně tomu věřila z celého srdce. Když ale slyšela Blumu a další starší pandy vyprávět o době před potopou, kdy byla řeka tak klidná a úzká, že se dala přeplovat, kdy byl dostatek bambusu a všude bylo dost jídla a místa na to, aby si každá

panda vybrala své vlastní území, neubránila se myšlence, proč už to tak není.

Dub ze Skalní vyhlídky se vydal na posvátné místo na svém území a přijal od Drakoprava poselství o nebezpečí hrozícím liškám, stejně jako by to udělala každá panda. Bluma jí vysvětlila, že takhle to chodilo před potopou – Velký drak vyjevil proroctví Drakopravovi, který je předal ostatním pandám, a ty je pak roznesly k ostatním zvířatům po celé Bambusové říši. Pandy byly v tomto ohledu vyvolené – jako poslové Velkého draka.

A přesto, když přišla potopa, žádná panda o ní nevěděla, dokud se voda nevyhlila z břehů. Proč se rozpadl starý řád? Velký drak se odmlčel a nevaroval Drakoprava, nebo se Drakoprav rozhodl nepředat jeho poselství dál?

„Co myslíte, že se stalo s Drakopravem?“ zeptala se Sosna ostatních, i když věděla, že na její otázku neexistuje odpověď. Soumrak z Hlubokého lesa zmizel a nikdo neznal jeho osud.

„Já myslím, že je to jasné,“ řekl Barvínek a těžce si povzdychl. „Už je to rok a je načase se podívat pravdě do očí – Drakoprav Soumrak se utopil při povodni.“

Sosna doufala, že s ním alespoň některé pandy nebudou souhlasit, ale k jejímu zděšení se nikdo neozval. Dokonce i teta Bluma smutně svésila hlavu.

„Kdysi jsem se s ním setkala,“ ozvala se Hyacinta. „Byla jsem ještě medvěd, ale nikdy nezapomenu na to, jak se mnou mluvil jako s dospělou pandou. Řekl mi, že jednoho dne také uvidím znamení a že možná právě já zastavím šíření nějaké nemoci, zachráním hnízdo nebo... skoro to znělo, že budu hrdinkou.“

„Byl to ten nejmoudřejší z Drakopravů,“ řekla Bluma jemně.

„Ale jestli je Soumrak mrtvý, proč mezitím nebyl vybrán nový Drakoprav?“ zajímala se Tráva. „Ledaže bychom rozzlobili Velkého draka natolik, že to s námi vzdal.“

Bluma zavrtěla hlavou. „Nesmíme ztrácet víru. Drak nám vybere nového Drakoprava, až přijde ten správný čas.“

Rozhostilo se ponuré ticho.

Sosna měla podezření, že si všechny pandy z Tenkého lesa v té chvíli kladou stejnou znepokojivou otázku jako ona: *Jenže kdy bude ten správný čas?*

Vstala a oklepala se od hlavy k ocasu. Hostina byla u konce a Sosna neměla chuť se dál hrabat v minulosti.

„Půjdu za Bleskem,“ oznámila.

„Jestli se nevrátíš do zlatého světla, nezapomeň...“ začala teta Bluma.

„Odříkám požehnání,“ ujistila ji Sosna, doklusala k tetě a dotkla se čenichem její tváře. „Neměj strach.“

Jakmile nechala paseku a ostatní pandy za sebou, měla Sosna pocit, že jí z ramen spadla velká tíha. No a co, že neměli Drakoprava? To přece neznamenal, že je všem dnům konec. Pořád měla tetu Blumu a také své přátele.

Kráčela několik minut, než došla na hranici Tenkého lesa a vstoupila do Zlatého listu, území červených pand. Nerostl tam téměř žádný bambus, les byl hustší a kmeny stromů silnější.

Sosna očichala každý strom, jestli nenajde Bleskův pach, ale nakonec své přátele našla po sluchu – přímo nad ní se rozléhaly jejich hlasy. Zvedla hlavu a uviděla rozkymácené větve, po nichž se rychle míhaly červené šmouhy, které se se smíchem schovávaly mezi listy.

„Blesku!“ zavolala Sosna. Jedno z ryšavých stvoření se zastavilo a shlédlo, zavěšené přes větev tak, že bylo hlavou dolů a jeho ocas visel z druhé strany.

„To je Sosna!“ vykřikl Blesk Leze daleko. „Polez nahoru!“ Mezi listy se objevily dvě další tváře.

„Ahoj, Sosno!“

„Pojď k nám, Sosno!“

Sosna na ně přátelsky vycenila zuby a pečlivě si prohlédla kmen nejbližšího stromu. Ale ano, to půjde. Jako velká panda byla mnohem těžší než její červení přátelé a musela si dát větší pozor, kam si stoupne a o co se opře, ale jakmile začala Sosna z Tenkého lesa šplhat, nevyrovnala se jí žádná panda v celém Severním lese. Rychle našla oporu, zaryla drápy do kůry a začala stoupat nahoru, vytáhla se na první větev, zapřela se a natáhla se po další. Brzy byla vysoko nad zemí a zanedlouho se ocitla v samotné koruně. Strom se kymácel tak, že méně srdnaté stvoření by propadlo panice, ale Sosna nešplhala poprvé. Mezi listy pronikly první paprsky slunce a celý svět se rozzářil.

„Polezeme na Dědka! Závod až na vršek,“ oznámila Skokanka Leze daleko, jakmile se Sosna usadila na stejné silné větvi jako červené pandy. „Připravená?“

„To přece není fér,“ zavrtěla hlavou Hryzka Hrabe hluboko. „Sosna teď ležla na strom, zatímco tys tady celou dobu seděla na zadku a cpala ses žaludy!“

„Nevadí, vy dvě tím pádem máte alespoň nějakou šanci vyhrát,“ ušklíbl se Blesk a zatočil se na místě. Díky svým malým obratným packám mohl doslova tančit ve větvích. „Mám pravdu, Sosno?“

„Naprostou pravdu,“ přikývla Sosna. „Na co ještě čekáme?“

„Teď!“ řekla Skokanka, společně s Hryzkou vyrazily a se smíchem přeskočily na jinou větev.

Sosna a Blesk se na sebe ušklíbli.

„Za nimi!“ Blesk mávl ocasem, rozběhl se a Sosna ho následovala. Věděla, že není tak rychlá jako její přátelé a nedoskočí tak daleko jako oni, ale nezáleželo na tom – už teď jí bylo jasné, že si Skokanka a Hryzka vybraly příliš krátkou větev a budou se muset vrátit zpátky, zatímco její rozvážnější přístup ji vždy vedl správnou cestou.

Dědek Ginkgo byl nejvyšší strom v celém Severním lese a teď se tyčil nad ostatními korunami v ranních paprscích a zářil jako druhé slunce. Sosna neomylně mířila jeho směrem, obezřetně si vybírala nejsilnější větve, držela se silných kmenů a stoupala stále výš a výš. V jednu chvíli téměř spadla, když omylem šlápla do dutiny, ve které hnízдила sojka. Pták zavřeštěl a klovl ji do tlapy, Sosna sykla a začala klouzat dolů. Mimoděk se podívala pod sebe a uvědomila si, jak dlouhý pád by ji čekal, kdyby... Sosna zaryla drápy do kůry a zastavila se.

„Pardon!“ omluvila se sojce, když se vytáhla zpět nahoru. Tentokrát si dala pozor, aby jí do hnízda nestoupala. Sojka jen něco zaskřehotala a uraženě se načepýřila.

Poslední úsek výstupu na Dědka patřil k nejtěžším v celém lese, ale Sosna tu nebyla poprvé, i když měla pocit, že starý strom je pokaždé větší a silnější. Věděla přesně, kterých větví se má držet a kudy lézt až na vršek koruny. Blesk se držel vedle ní a šplhal po tenkých větvičkách, které by pod Sosnou praskly. Skokanka a Hryzka lezly těsně za nimi. Sosna se vytáhla na nejvyšší větev, vítězoslavně se na nich uvelebila, a zatímco se snažila popadnout dech, hleděla skrz zlaté listy na okolní krajinu.

Všude kolem se tyčily vysoké a silné stromy Severního lesa, občas narušené řidšími úseky, jako byla mýtina v Tenkém lese, kde rostl bambus. V dálce za stromy Sosna viděla údolí a řeku tak širokou, že ji žádné stvoření nedokázalo přeplavat. Její prudké, nebezpečné proudy vytvářely na hladině vlny, které vypadaly jako hadi – nebo draci – třpytící se ve světle vycházejícího slunce.

Za řekou stál Jižní les. Jeho svahy byly stejně příkré jako ty na Sosnině straně, ale zatímco Severní les působil šedě a neúrodně, stromy Jižního lesa byly jasně zelené a plné života. Možná se jí to jen zdálo, ale Sosna měla pocit, že tam i na takovou dálku vidí růst celé háje bambusu, které by nasýtily i tu nejhladovější pandu.

Z myšlenky na bambus jí zakručelo v břiše. Sosna se olízla a podívala se na vycházející slunce – byl čas hostiny zlatého světla. Neměla žádný bambus, ale hostinu nemohla vynechat. Rozhlížela se kolem sebe, dokud nenašla trs malého žlutého ovoce rostoucího na jedné z Dědkových větví. Nebylo zdaleka tak dobré jako bambus, ale bude muset stačit. Sosna utrhla jeden z plodů, sevřela jej v tlapě a sklonila hlavu.

„Velký draku, při hostině zlatého světla, panda tvá se ti poníženež klaní,“ řekla. „Děkuji za dar bambusu... chci říct, za tohle smradlavé žluté ovoce, a za sílu, kterou nám přinášíš.“

Červené pandy se usadily na větvích okolo ní a pohupovaly ocasy. Sosna se zakousla do ovoce, skrz měkkou žlutou dužinu až ke křupavému ořechu schovanému uvnitř. Skutečně to nebylo nic moc, ale důležité bylo, aby snědla alespoň něco.

„Škrabal říkal, že se řeka od posledního deště trochu uklidnila,“ ozvala se Skokanka poté, co spolykala všechno ovoce, které měla ve svém dosahu.